



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 maja 2018 r.

Pozycja 99

POSTANOWIENIE z dnia 16 listopada 2017 r. Sygn. akt Ts 159/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 118 § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 77 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 117³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 10 ust. 1 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 sierpnia 2017 r. M.J. (dalej: skarżący) kwestionuje zgodność art. 118 § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie zwrotu „lub postępowaniem ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia”, z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 77, art. 77 w związku z art. 2, art. 77 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 117³ k.p.c. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 10 ust. 1 i art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą.

Sąd Okręgowy postanowieniem z kwietnia 2017 r. ustanowił dla skarżącego pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Ustanowiony w sprawie pełnomocnik wydał opinię z 29 maja 2017 r. o braku podstaw do wniesienia skargi. Następnie pismem z 2 lipca 2017 r. skarżący wystąpił,

w trybie art. 118 § 6 k.p.c., do sądu okręgowego o stwierdzenie niezetelności wydanej opinii i wyznaczenie nowego pełnomocnika w celu wniesienia skargi. Sąd Okręgowy postanowieniem z lipca 2017 r. oddalił wniosek skarżącego.

Skarżący kieruje zarzuty wobec art. 118 § 5 k.p.c., twierdząc, że pełnomocnik ustanowiony w celu wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, który wydał opinię o braku podstaw do wniesienia takiej skargi, decyduje o zasadności wszczęcia postępowania. Przy czym, skarżący podkreśla, że pełnomocnik nie posiada statusu niezależnego sądu.

Skarżący, kwestionując art. 117³ k.p.c. określający tryb ustanowienia pełnomocnika z urzędu, stwierdza, że „po przyznaniu prawa do pomocy prawnej z urzędu na skutek czynności technicznej wyznaczenia osoby pełnomocnika przez organ samorządu – winna nastąpić czynność sądowa w postaci orzeczenia wydanego w oparciu o normę art. 118 § 1 [k.p.c.] polegającą na umocowaniu tegoż pełnomocnika”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Warunkiem skuteczności skargi konstytucyjnej jest spełnienie wymagań wynikających z Konstytucji oraz ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p.TK).

Obowiązki skarżącego związane z wniesieniem skargi konstytucyjnej określa art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK. Skarżący jest zobligowany m.in. do uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu, będącego podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem.

Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że skarżący wniósł skargę konstytucyjną w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego z lipca 2017 r. o oddaleniu wniosku o stwierdzenie niezetelności opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i ustanowienie innego adwokata z urzędu do wniesienia skargi.

Sąd okręgowy wydał postanowienie na skutek wniosku skarżącego wniesionego na podstawie art. 118 § 6 k.p.c., który stanowi: „Jeżeli opinia, o której mowa w § 5, nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności, sąd zawiadamia o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy adwokat lub radca prawny. W takim przypadku właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych wyznaczy innego adwokata lub radcę prawnego. Przepis art. 117³ § 2 stosuje się odpowiednio.”

Z treści skargi konstytucyjnej wynika, że skarżący nie podważa zasadności przepisu, w oparciu, o który sąd bada, czy opinia pełnomocnika została wydana z zachowaniem należytej staranności, tylko kwestionuje mechanizm wyznaczania konkretnego pełnomocnika z urzędu przez organ samorządu zawodowego adwokatów lub radców prawnych (art. 117³ k.p.c.) oraz możliwość wydania przez wyznaczonego pełnomocnika opinii, w której stwierdza on brak podstaw do wniesienia skargi (art. 118 § 5 k.p.c.).

Zaskarżone w skardze przepisy pozostają zatem bez związku z orzeczeniem, które zostało wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W związku z tym, że skarga nie spełnia podstawowego wymogu związania zarzutów naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności z normą prawną będącą podstawą ostatecznego orzeczenia o wolnościach lub prawach skarżącego określonych w Konstytucji, Trybunał na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK odmawia nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.